

Arrest

nr. 269 781 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2021, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2021 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 3 november 1986 te Kenitra (Marokko) geboren en bezit de Marokkaanse nationaliteit.

Op 17 maart 2021 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart aan in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenote, namelijk F B.

Op 28 juli 2021 weigert de verwerende partij om een dergelijke verblijfskaart af te leveren.

Op 29 oktober 2021 besluit de verwerende partij aan verzoekende partij een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam: E K

Voornaam: M

Geboortedatum: 03.11.1986

Geboorteplaats: Kenitra,

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivering van de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 28.07.2021, dewelke diezelfde dag per aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht. Betrokkene diende tegen deze beslissing tot op heden geen beroep in, de beslissing is aldus definitief.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is nergens blijk in het dossier. Voor wat het gezins- en familieleven betreft, blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 08.06.2021 weigerde het huwelijk te erkennen tussen betrokkene en de referentiepersoon. Bijgevolg is er geenszins sprake van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat hij een kind heeft in België, nl. B. L(20.10.22 292-52), dient te worden opgemerkt dat betrokkene nooit met het kind heeft samengewoond. Hij verliet blijkens het dossier in maart 2020 zijn de referentiepersoon en moeder van het kind. Het kind is bovendien nog bijzonder jong en heeft wellicht haar vader nooit gekend, zodat de impact van de verwijdering van het grondgebied van betrokkene geen inbreuk vormt op de belangen van het kind, waar hij blijkens de verklaringen van de moeder niet naar omkijkt.

Het bevel is het logische gevolg van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden verkregen en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 7, alinea 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna: het Handvest), en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op een afdoende wijze te motiveren.

De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verwerende partij dient steeds zijn beslissing afdoende te motiveren.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (nr. 139 567 van 26 februari 2015).

Verweerder faalt in bestreden beslissing in haar motivering.

Een dergelijke gebrekkig motivering laat verzoeker niet toe om de motieven en gronden van de beslissing na te gaan. Derhalve faalt de motivering in feite en in rechte.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat hij een Belgisch minderjarig kind heeft met een Belgische echtgenote en hij een verblijfsregeling wilt met zijn dochter en de rechtbank reeds heeft vastgesteld dat hij de vader is van het Belgische kind. Dat verzoeker in casu trouwens geen visum nodig heeft om een verblijfsaanvraag in te dienen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet motiveert waarom het geen rekening houdt met de familiebanden en het feit dat er momenteel een duidelijke wens is van verzoeker om in België te verblijven zodat hij contact kan behouden met zijn kind en het minderjarige kind kan opvoeden en onderhouden. Dat het ook onbegrijpelijk is waarom er slechts rekening wordt gehouden met eenzijdige beweringen van de echtgenote die geen steun vinden in de feiten. Het resultaat van de afstammingsprocedure zal spoedig definitief vast staan. Waarom er nu dus reeds een voorbarige beslissing wordt genomen, die tot gevolg heeft dat verzoeker wordt gescheiden van zijn kind, dat beide ouders nodig heeft, kan verzoeker niet begrijpen en is ook niet gemotiveerd. Er wordt ook niet uitgelegd waarom geen rekening wordt gehouden met het feit dat de enige reden waarom verzoeker geen contact heeft met zijn kind, de weigering van zijn echtgenote betreft.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De motivering van de bestreden beslissing is daarentegen een algemene standaardmotivering.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Ook de materiële motiveringsverplichting wordt geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij heeft die niet correct beoordeeld of zij heeft op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7 en 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 8 EVRM.

Artikel 7, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...]"

Dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zoals artikel 8 EVRM voorrang hebben op artikel 7 Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken kan een bevel afleveren doch is hiertoe niet verplicht. Zij heeft hiertoe een ruime discretionaire bevoegdheid, doch zij dient rekening te houden met de familiebanden en de beoordeling mag niet onredelijk zijn.

Het is uiteraard niet omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 08/06/2021 weigerde om het buitenlandse huwelijk te erkennen dat er daarom kan worden geconcludeerd dat er geen sprake zou zijn van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven.

De verwerende partij betwist niet dat verzoeker een minderjarig kind heeft, nl. B. L.

Dat verzoeker nooit met het kind heeft samengewoond doet niets af aan de familiale band die hij heeft met het kind. In de bestreden beslissing wordt er gezegd dat uit het dossier zou blijken dat verzoeker in maart 2020 zijn echtgenote en moeder van het kind verliet. Dit is onjuist zodat verwerende partij zich op onjuiste elementen beroept aangezien verzoeker heeft samengewoond met zijn echtgenote in de periode 29/12/2019 tot 12/06/2020. Op 12/06/2020 werd verzoeker door zijn echtgenote (voor de geboorte van het kind) aan de deur gezet zodat hij geen andere keuze had dan te verhuizen. Dat het kind nog zeer jong is en haar vader nog niet kent is het uitsluitende gevolg van de verwerpelijke houding van de echtgenote of moeder van het kind, dewelke regelrecht indruist tegen de belangen van het kind. Het is verder ook niet omdat de moeder beweert dat de vader niet naar het kind zou omkijken, dat dit overeenstemt met de realiteit. Uit de slechte argumenten van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld in de bestreden beslissing, kan niet worden afgeleid dat verzoeker geen ouderlijke band zou hebben met het kind of dat zijn ouderlijke band om de in de beslissing vermelde en zeer bedenkelijke redenen niet beschermendwaardig zou zijn.

Uit de realiteit blijkt integendeel dat verzoeker vanaf dag één altijd goede bedoelingen heeft gehad met zijn echtgenote en vanaf dag één sinds hij op de hoogte is van de zwangerschap er alles aan heeft gedaan om zijn verantwoordelijkheden als echtgenoot en vader op te nemen, ook nadat hij uit de echtelijke woonst werd gezet.

Omdat de moeder van het kind elk contact tussen verzoeker en zijn kind weigerde, werd hij genoodzaakt om de rechtbank te vatten en zijn echtgenote te dagvaarden om de vaderlijke afstamming bevestigd te zien in een vonnis en vervolgens een verblijfsregeling met het kind of een co-ouderschapsregeling af te dwingen.

In tegenstelling tot wat er in de bestreden beslissing staat is er wel degelijk voldaan aan de verblijfsvoorwaarden en kan hij wel degelijk een lang verblijf in België verkrijgen via zijn minderjarig Belgisch kind of dus op een andere rechtsgrond alsnog legaal in België verblijven.

Door geen enkele rekening te houden met het feit dat hij een (Belgisch) kind heeft waarmee hij een co-ouderschapsregeling wenst, worden voormelde bepalingen geschonden en kan de motivering geenszins het dictum schragen. De stelling in de motivering dat verzoeker momenteel geen contact heeft met het kind - omdat de moeder dit klaarblijkelijk weigert-, en door zich uitsluitend te steunen op eenzijdige verklaringen van de echtgenote, en te stellen dat het kind nog jong is en daardoor nog geen besef heeft van de impact van de verwijdering van haar vader zodat er beweerdelijk geen afbreuk zou worden gedaan om de belangen van het kind (of verzoeker), kan bezwaarlijk als ernstig of als een redelijk argumenten worden beschouwd. Wat is er redelijk aan de visie dat verzoeker het land zou moeten verlaten omdat de echtgenote of moeder van het kind niet meer wilt dat verzoeker deel uitmaakt van het

gezin, terwijl het kind het recht heeft om haar vader te kennen en door hem te worden opgevoed. Een redelijk overheid, zou geen bevel afleveren indien zij (niet veel) later zou toestaan dat verzoeker een verblijfsrecht bekomt op basis van de afstammingsband met zijn kind. Verder wordt ook het lopende onderzoek naar aanleiding van de aanvraag tot erkenning van het buitenlands huwelijk op ernstige wijze belemmerd en wordt de ouderlijke band volledig miskent door de Dienst Vreemdelingenzaken. Er is dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht.

Geen enkele redelijke overheid zou op deze manier optreden. Verzoeker wordt bijna - of beter: in feite - verplicht om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van zijn echtgenote waarmee hij nog steeds gehuwd is om zijn ouderlijke band met zijn minderjarig kind te vrijwaren en verwerende partij te verplichten hiermee rekening te houden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert onvoldoende waarom er hinderpalen worden opgeworpen bij het respecteren van het recht op een gezins- en privéleven. Artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn bepaalt: "Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Door de bestreden beslissing wordt er manifest afbreuk gedaan aan de bepalingen van de terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk geen enkele rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en zijn gezins- en familieleven. Quasi alle overwegingen die de Dienst Vreemdelingenzaken maakt, stroken niet met de realiteit en zijn een overduidelijke miskening van de rechten van het kind en de rechten van verzoeker als ouder en persoon die aanspraak maakt op een lang verblijfsrecht in België. Men het hoger belang van het kind is dus absoluut geen rekening gehouden en voormelde overwegingen waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden, werden volledig met de voeten getreden op basis van verkeerde argumenten die zeer kort door de bocht gaan en pijnlijk onredelijk zijn.

Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden door geen rekening te houden met de gezinssituatie van verzoeker.

De motivatie kan dan ook geenszins de bestreden beslissing schragen.

9.3. Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : '1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ",

Art. 8 EVRM vindt in casu toepassing. Bij de bepaling van het begrip 'gezin' wordt geen onderscheid gemaakt tussen een 'wettig' en een 'natuurlijk' gezin'.

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering van verzoeker, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privé- en gezinsleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EEIRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland. § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve

definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Floogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM waarin wordt bepaald dat er in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde anderzijds.

Verweerder is op de hoogte van de gezinssituatie van verzoeker en moet daar dan ook rekening mee houden.

De motivering is stereotiep en voldoet niet aan een correcte feitenvinding. De motivering kan bezwaarlijk aanzien worden als een individueel onderzoek van verzoekers persoonlijke situatie.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat het kind onmogelijk haar vader kan volgen naar het buitenland, terwijl de moeder de relatie wenst te beëindigen en in België wilt blijven. Dat verzoeker momenteel weinig verloren heeft in zijn land van herkomst.

Er wordt afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM

9.4. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker niet alleen een Belgische echtgenote heeft waarmee hij nog steeds gehuwd is (en waarbij nog steeds geen echtscheidingsprocedure werd opgestart) maar

bovendien ook een Belgisch kind heeft waarmee op een grovelijke wijze onvoldoende rekening werd gehouden. Er wordt ook geen rekening gehouden met het feit dat de rechtbank al heeft geoordeeld dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind en met het feit dat het hoger beroep van de echtgenote een louter uitstellend karakter heeft. Het is uiteraard niet omdat er in de motivatie sprake is van een minderjarig kind dat hiermee ook daadwerkelijk rekening werd gehouden. De band met het kind die enerzijds wordt aanvaard en gekend is, wordt anderzijds volledig miskent. Aan de familieband wordt immers geen enkel gevolg verbonden. Er is in casu geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker en het kind werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn minderjarig kind en geen rekening wordt gehouden met de familiebanden van verzoeker. Van de verwant van een EU-burger kan niet worden geëist dat hij eerst een visum zou aanvragen in zijn land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.5. Dat zonder twijfel een bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot verwijdering inhoudt.

Derhalve is richtlijn 2008/115 van toepassing.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient gedaagde rekening te houden met de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht zoals artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie.

Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem. Het gaat hier om een algemeen beginsel van administratief recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede van het hoorrecht verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en

onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht "in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". De administratieve overheden van een lidstaat moeten hoorrecht voorzien telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Volgens de Raad van State veronderstelt een maatregel die de belangen van een persoon ernstig aantast of benadeelt, dat de betrokkene voorafgaandelijk gehoord wordt.

In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen had verwerende partij dus vóór het nemen van de bestreden beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken, zodat verzoeker eventuele relevante informatie kan overmaken. De Verblijfwet specificeert echter niet hoe de hoorplicht concreet toegepast zal worden.

Indien verzoeker zou zijn gehoord had hij kunnen vertellen dat hij de wettige vader is van een Belgisch kind en dit vanaf de geboorte van dat kind en dat hij een verblijfsregeling heeft gevorderd. Hij zou kunnen meedelen dat de familierechtbank op 28/06/2021 heeft vastgesteld dat hij de vader is van het kind en dat de rechtbank hierbij rekening heeft gehouden met het belang van het kind. Verzoeker zou aan DVZ ook kunnen meedelen dat de enige reden waarom het buitenlands huwelijk niet werd erkend, is omdat de echtgenote niet is komen opdagen op het interview omdat zij zich zonder enige wettige reden verzet tegen de erkenning. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft het buitenlands huwelijk niet geweigerd omdat hij overtuigd is van enige schijnhuwelijk, doch omdat elk onderzoek onmogelijk werd gemaakt door de echtgenote en zij nooit het huwelijk heeft willen laten erkennen. Indien het hoorrecht gerespecteerd zou zijn geweest, had cliënt kunnen opwerpen dat hij een recht op gezinshereniging heeft via het kind, dat het kind vanaf de geboorte verzoeker als vader heeft.

Deze verklaringen hadden wel degelijk een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing: de al te gemakkelijke gedachte dat verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt, kan hierdoor worden ontkracht.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht manifest heeft geschonden.

9.6. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen ernstig zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen
Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, maar geeft daaromtrent eigenlijk geen enkele toelichting en beperkt zich tot een citaat en een korte theoretische beschouwing, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

(...)

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁵

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁶ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁷

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.⁸ In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1(...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]"

Uit het dossier blijkt inderdaad duidelijk dat verzoekende partij zich in deze positie bevindt waardoor verwerende partij terecht kon besluiten om aan verzoekende partij de bestreden beslissing af te leveren. In ieder geval heeft verzoekende partij slechts bij Mevr. BOUHLIB verbleven van 29.12.2019 tot en met 12.06.2020. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoekende partij over documenten beschikt die haar toelaten op dit moment geldig in België te verblijven.

4. Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.⁹

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat verwerende partij in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden heeft.¹⁰

5. Zelfs het feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, houdt niet in dat dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.¹¹

Hiervan is echter in de huidige bestreden beslissing geen sprake.

6. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.¹²

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹³ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹⁴

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze een familiale band heeft met haar minderjarig Belgisch kind en Belgische echtgenote.

Uit het administratief dossier en de stukken welke ter beschikking waren van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat er echter de nodige vragen gesteld kunnen worden bij het bestaan van een dergelijk gezinsleven. De moeder van het Belgisch kind weigert immers pertinent om verzoekende partij toe te laten haar kind te erkennen en bovendien geeft verzoekende partij toe dat zij geen enkel contact heeft met haar kind en hier ook nooit mee samenwoonde.

Daarnaast blijkt echter ook dat verzoekende partij zich nooit echt heeft bekommerd om haar kind en niet aanwezig was bij doktersbezoeken van diens zwangere partner of zelfs bij de bevalling. Er zou zelfs sprake zijn van een andere partner die eveneens illegaal in België verblijft. Ook materieel draagt verzoekende partij niet bij aan de opvoeding van haar beweerd kind.

De aangevoerde partner van verzoekende partij heeft verwerende partij trouwens ook zelf aangeschreven met haar verhaal waarbij zij aangaf het slachtoffer geworden te zijn van een schijnhuwelijk.

Vermits het privé -en gezinsleven bijgevolg inderdaad geenszins aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten na de weigering van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.¹⁵

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹⁶

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :¹⁷ :

"(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedenten voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon

tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.¹⁸

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd op het Belgisch grondgebied en zich voor het buitenlands huwelijk reeds een hele tijd in België bevond. Zij heeft er bij haar toenmalige partner op aangedrongen om in het land van herkomst bij volmacht te huwen en aldus heeft zij ook geweigerd de normale gang van zaken te respecteren waarbij er desgevallend in het buitenland gehuwd wordt en vervolgens een visum aangevraagd wordt voor gezinshereniging. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verderzetten van haar privé en gezinsleven destijds in eerste instantie een precair karakter bezat. Ook dit criterium dient nagegaan te worden bij het beoordelen van het bestaan van een beweerd gezinsleven.¹⁹

Verzoekende partij merkt geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst waarbij er inderdaad dient opgemerkt te worden dat er op dit moment geen sprake is van een gezinsleven vermits de band tussen verzoekende partij en haar kind nergens uit blijkt. Verzoekende partij geeft zelf toe dat het kind waarvan sprake haar niet kent. Ook de samenwoning van verzoekende partij en haar beweerde echtgenote is intussen reeds een geruime tijd voorbij is en hierbij kan opgemerkt worden dat zij slechts een zestal maanden samenwoonden (einde samenwoning juni 2020).

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.²⁰

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.²¹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.²²

7. Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met haar gezinsleven en overige elementen, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken. Het opleggen van een dergelijke verplichting zou de bewoordingen van de Vreemdelingenwet wijzigen en een verplichting opleggen die niet toebehoort tot de beoordeling die gemaakt dient te worden.²³

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat met deze elementen wel degelijk rekening werd gehouden waarbij er inderdaad in de bestreden beslissing gesteld wordt dat:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is nergens blijk in het dossier. Voor wat het gezins- en familieleven betreft, blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 08.06.2021 weigerde het huwelijk te erkennen tussen betrokkene en de referentiepersoon. Bijgevolg is er geenszins sprake van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat hij een kind heeft in België, nl. Bouhlib, Lara (20.10.22 292-52), dient te worden opgemerkt dat betrokkene nooit met het kind heeft samengewoond. Hij verliet blijkens het dossier in maart 2020 zijn de referentiepersoon en moeder van het kind. Het kind is bovendien nog bijzonder jong en heeft wellicht haar vader nooit gekend, zodat de impact van de verwijdering van het grondgebied van betrokkene geen inbreuk vormt op de belangen van het kind, waar hij blijkens de verklaringen van de moeder niet naar omkijkt. Het bevel is het logische gevolg van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden verkregen en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

8. Voor wat de bepalingen uit de Europese richtlijnen betreft, merkt verwerende partij ten overvloede op dat van zodra een Richtlijn werd omgezet in nationaal recht, de rechtstreekse toepassing ervan niet meer mogelijk is. Tenzij uiteraard de omzetting foutief zou gebeuren wat in het concrete geval niet van toepassing is.²⁴ Het opwerpen van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG faalt naar recht.²⁵

9. partij is van mening dat de bepalingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden zouden zijn en dat zij niet uitgenodigd werd om haar standpunt kenbaar te

maken. In dezelfde zin is zij ook van mening dat het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht geschonden zou zijn.

De in het verzoekschrift geuite kritiek geeft echter aan dat er elementen blijken te zijn die men in rekening had willen brengen.

Ten overvloede werpt verzoekende partij nog op dat bij haar direct en persoonlijk inlichtingen ingewonnen hadden moeten zijn die naar haar oordeel hadden toegelaten om precieze en concrete elementen aan te reiken inzake de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Het komt aan echter betrokkene toe om de administratieve overheid voldoende te informeren bij het nemen van een beslissing die verondersteld wordt een weerslag te hebben op een verblijfsrecht. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren en dit tijdig.²⁶

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar het arrest M.G. en N.R. uitgesproken op 10.09.2013 (C-383/13), waarin het Europees Hof van Justitie preciseerde dat « [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren»²⁷.

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze het hoorrecht geschonden en er is geen belang in hoofde van verzoekende partij om dit middel op te werpen.

Verwerende partij heeft alle elementen die haar ter beschikking waren in overweging genomen om tot een afdoende en adequaat gemotiveerde beslissing te komen zonder het beginsel beoogd in onderhavig middel op enigerlei wijze te hebben geschonden.²⁸

10. In ieder geval voorziet het recht op een behoorlijk bestuur met name dat iedere persoon die eventueel negatief aangetast wordt door een individuele maatregel ten aanzien van zijn persoon, voor het nemen van een dergelijke beslissing gehoord wordt. Het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna EU HvJ) d.d. 05.11.2014, n° C-166/13 stelt dat:

“Zoals het Hof er aan herinnerd heeft in het punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014.2081 volgt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest dat dit zich niet richt tot de lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie (zie in deze zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan een aanvrager van een verblijfstitel uit artikel 41, paragraaf 2, a geen recht om gehoord te worden halen in iedere procedure ten aanzien van zijn verzoek.”²⁹

Deze rechtspraak wordt trouwens toegepast door een arrest van de Raad van State nr. 229.382 dd. 27 november 2014.³⁰

Verzoekende partij kan derhalve artikel 41 van het Handvest niet geldig opwerpen in de huidige stand van zaken.

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.³¹

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

12. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

13. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.³² Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.³³

14. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest, van de hoorplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 8 van het EVRM.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij moet rekening houden met het hoger belang van het kind, en met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij tot nu toe in het verleden één verblijfsaanvraag heeft ingediend, namelijk de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenote op 17 maart 2021. Deze aanvraag werd door de verwerende partij op 28 juli 2021 geweigerd. Aangezien de verzoekende partij haar aanvraag deed in functie van haar Belgische echtgenote, is het logisch dat de verzoekende partij in het kader van die aanvraag alle elementen naar voor kon en moest brengen die haar eventueel op die grond een verblijfsrecht zouden kunnen opleveren. Het feit dat de verzoekende partij met haar Belgische echtgenote een minderjarig kind heeft is er daar natuurlijk één van. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat de verwerende partij van dit element op de hoogte was. De Raad merkt echter op dat de eventuele affectieve en financiële band die de verzoekende partij zou hebben met haar minderjarig kind in het kader van een dergelijke aanvraag in functie van haar Belgische echtgenote echter niet relevant is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij deze specifieke elementen, waarvan zij stelt dat ze er wel effectief zijn, naar voor heeft gebracht in het kader van de aanvraag die zij indiende in functie van haar Belgische echtgenote. Indien de verzoekende partij deze elementen op dat moment niet naar voor heeft gebracht komt de Raad dit ook niet als onzorgvuldig voor in hoofde van de verzoekende partij, aangezien deze elementen in principe irrelevant zijn om aanspraak te maken op verblijfsrecht op grond van de band die de verzoekende partij heeft met haar Belgische echtgenote.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat zij van oordeel is dat de impact van de verwijdering van de verzoekende partij geen inbreuk vormt op de belangen van het kind, omdat zij er volgens de verklaringen van de moeder niet naar omkijkt, omdat zij nooit met het kind heeft samengewoond, en omdat zij in maart 2020 zelf de moeder van het kind verliet. Zij motiveert haar stelling als volgt:

“Voorzover betrokkene zou aanvoeren dat hij een kind heeft in België, nl. B. L(20.10.22 292-52), dient te worden opgemerkt dat betrokkene nooit met het kind heeft samengewoond. Hij verliet blijkens het dossier in maart 2020 zijn de referentiepersoon en moeder van het kind. Het kind is bovendien nog bijzonder jong en heeft wellicht haar vader nooit gekend, zodat de impact van de verwijdering van het grondgebied van betrokkene geen inbreuk vormt op de belangen van het kind, waar hij blijkens de verklaringen van de moeder niet naar omkijkt”

De verwerende partij motiveert dus in feite dat zij van oordeel is dat de verzoekende partij geen afdoende band met haar minderjarig kind heeft aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat er volgens haar wel degelijk sprake is van een gezinsleven met haar minderjarig kind, en dat dit blijkt uit verschillende elementen, die zij echter niet aan het bestuur kon voorleggen vóór het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij niet werd gehoord. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij op 12 juni 2020 door haar echtgenote (vóór de geboorte van het kind) aan de deur gezet zodat zij volgens haar geen andere keuze had dan te verhuizen, dat het feit dat het kind nog zeer jong is en haar vader nog niet kent het uitsluitende gevolg is van de verwerpelijke houding van haar echtgenote en moeder van het kind die regelrecht indruist tegen de belangen van het kind, dat het verder ook niet is omdat de moeder beweert dat de vader niet naar het kind zou omkijken dat dit ook overeenstemt met de realiteit, dat uit de realiteit blijkt dat zij vanaf dag één altijd goede bedoelingen heeft gehad met haar echtgenote en vanaf dag één sinds zij op de hoogte is van de zwangerschap er alles aan heeft gedaan om haar verantwoordelijkheden als echtgenoot en vader op te nemen, dat de moeder van het kind elk contact tussen de verzoekende partij en haar kind weigerde en zij daarom genoodzaakt werd om de rechtbank te vatten en haar echtgenote te dagvaarden om de vaderlijke afstamming bevestigd te zien in een vonnis en vervolgens een verblijfsregeling met het kind of een co-ouderschapsregeling af te dwingen. De verzoekende partij stelt dat, indien zij zou zijn gehoord, zij had kunnen vertellen dat zij de wettige vader is van een Belgisch kind en dit vanaf de geboorte van dat kind en dat zij een verblijfsregeling heeft gevorderd. Zij zou naar eigen zeggen kunnen hebben meedelen dat de familierechtbank op 28 juni 2021 heeft vastgesteld dat zij de vader is van het kind en dat de rechtbank hierbij rekening heeft gehouden met het belang van het kind. Volgens de verzoekende partij is het duidelijk dat zij een verblijfsregeling wil met haar dochter, dat de rechtbank reeds heeft vastgesteld dat zij de vader is van het Belgische kind, dat het voor haar belangrijk is dat zij contact kan behouden met haar kind en het minderjarige kind kan opvoeden en onderhouden, dat het kind beide ouders nodig heeft, en dat het onbegrijpelijk is waarom er slechts rekening wordt gehouden met eenzijdige beweringen van haar echtgenote.

De Raad stelt vast dat het kind dat de verzoekende partij met haar Belgische echtgenote heeft geboren werd op 20 oktober 2020, terwijl de bestreden beslissing dateert van 2 november 2021. Het kind was op dat moment dus net 1 jaar oud.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad merkt op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad herhaalt dat de elementen die betrekking hebben op de band die de verzoekende partij met haar minderjarig kind heeft niet relevant waren in het kader van de aanvraag om verblijf die zij indiende in functie van haar Belgische echtgenote. Het kan de verzoekende partij dan ook niet verweten worden deze elementen niet in het kader van die aanvraag naar voor gebracht te hebben. De verzoekende partij werd bovendien niet door de verwerende partij uitgenodigd haar standpunt omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing. Louter terzijde merkt de Raad op dat de weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partij dateert van 28 juli 2021, terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten pas dateert van 29 oktober 2021. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat de verwerende partij, moest zij ervan op de hoogte geweest zijn, had kunnen rekening houden met het feit dat de enige reden waarom zij geen contact had met haar kind de totale onwil van haar Belgische echtgenote was en dat zij absoluut een verblijfsregeling wil die zij wil

afdwingen via de rechtbank, en dat de rechtbank haar vaderschap ook al vaststelde rekening houdend met het belang van het kind. Uit de betekening van 4 augustus 2021 van het vonnis inzake de vaststelling van het vaderschap, dat de verzoekende partij samen met het vonnis van 28 juni 2021 bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat de verzoekende partij voor de rechtbank de vaststelling van haar vaderschap vorderde, maar ook een bezoekregeling. De rechter oordeelde in dit vonnis dat *“Krachtens art. 332quinquies, §2 OBW de rechtbank de vordering tot onderzoek naar het vaderschap (moet) afwijzen indien de vaststelling van de afstamming strijdig is met de belangen van het kind. (...) De rechtbank is in huidige geval van oordeel dat de argumenten van de moeder om te stellen dat de vaststelling van het vaderschap niet in het belang van L. zou zijn, geenszins de vaststelling van het vaderschap van eiser verhinderen. (...) De rechtbank ziet in deze omstandigheden niet in dat de vaststelling van het vaderschap niet in het belang van L. zou zijn. Elk kind heeft immers het recht om te weten wie zijn ouders zijn, dat wordt gewaarborgd door art. 8 van het EVRM en art. 7 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind. De vaststelling van het vaderschap, los van de vraag hoe dit concreet zal worden ingevuld, is een belangrijk gegeven voor de identiteitsvorming van L. De vordering tot vaststelling van het vaderschap wordt dan ook gegrond verklaard.”* Door de verzoekende partij niet te horen vóór het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten werden deze elementen, die eventueel een ander licht kunnen werpen op de bestreden beslissing, niet meegenomen in het oordeel van de verwerende partij.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat uit het administratief dossier en de stukken welke ter beschikking waren van de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat er echter de nodige vragen gesteld kunnen worden bij het bestaan van een dergelijk gezinsleven. De moeder van het Belgisch kind weigert immers pertinent om verzoekende partij toe te laten haar kind te erkennen en bovendien geeft verzoekende partij toe dat zij geen enkel contact heeft met haar kind en hier ook nooit mee samenwoonde. Daarnaast blijkt volgens de verwerende partij echter ook dat de verzoekende partij zich nooit echt heeft bekommerd om haar kind en niet aanwezig was bij doktersbezoeken van diens zwangere partner of zelfs bij de bevalling. Er zou volgens de verwerende partij zelfs sprake zijn van een andere partner die eveneens illegaal in België verblijft. Ook materieel draagt de verzoekende partij volgens de verwerende partij niet bij aan de opvoeding van haar beweerde kind. De aangevoerde partner van de verzoekende partij heeft de verwerende partij volgens haar trouwens ook zelf aangeschreven met haar verhaal waarbij zij aangaf het slachtoffer geworden te zijn van een schijnhuwelijk. Een privé- en gezinsleven is volgens de verwerende partij dan ook niet aangetoond. De verzoekende partij merkt volgens de verwerende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé- of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst waarbij er volgens de verwerende partij inderdaad dient opgemerkt te worden dat er op dit moment geen sprake is van een gezinsleven vermits de band tussen de verzoekende partij en haar kind nergens uit blijkt. De verzoekende partij geeft volgens de verwerende partij zelf toe dat het kind waarvan sprake haar niet kent. Ook de samenwoning van verzoekende partij en haar beweerde echtgenote is intussen reeds een geruime tijd voorbij en hierbij kan opgemerkt worden dat zij slechts een zestal maanden samenwoonden. Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg volgens de verwerende partij geen enkele positieve verplichting ten aanzien van de verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Het is duidelijk dat bovenstaand betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen grotendeels een a-posteriori motivering uitmaakt, die niet in de bestreden beslissing is terug te vinden. Bovendien doet de uiteenzetting van de verwerende partij in de nota met opmerkingen niets af aan bovenstaande bespreking.

De verzoekende partij maakt een schending van de hoorplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2021, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU